

Dávid Margit  
davidmargit3@gmail.com

Az Erasmusra egy kiegészítő pályázattal mehettem, amit a Tempus Közalapítvány hirdet meg és Campus Mundi néven fut. Ezt az ösztöndíjat külön kell megpályázni, illetve egy harmadik intézményt jelent, ami felé el kell számolni, de nagyon megéri a befektetett energia, mert jóval több pénzzel jár. Ehhez egy részletes, több feltételnek megfelelő motivációs levelet kell írni és rendelkezni kell vagy tudományos tevékenységgel vagy önkéntességgel. A plusz munkában egyetemünk tanárai nagyon készségesen segítettek nekem, akiknek nagyon hálás vagyok, így Dr. Pödör Dórának, Dr. Stróbl Erzsébetnek és Dr. Maróti Orsolyának.

**Kiutazásomat** tekintve én a legolcsóbb megoldást választottam. Londonba repültem Ryanair-rel, mert itt két kézipoggyászt lehet a fedélzetre vinni. Onnan a legolcsóbb Megabus távolsági busztársasággal mentem Bradfordba, ami egy öt órás utat jelentett. Fárasztó és hosszú volt így, de pénzben feleannyi, mintha Bradfordba repültem volna. Hazafelé is ugyanígy utaztam. Legnehezebb része a dolognak, hogy a bőröndökkel át kell szállni többször is.

**Bradford** számomra meglepetés volt; mikor készültem nem nagyon néztem utána a helynek, mert mindenképpen ki akartam jutni Angliába. Csalódás volt, milyen szemetes és lepukkant a város, tele üres és elhagyatott épülettel. Azt is nehéz volt megszokni, hogy lényegében pakisztániakkal és indiaiakkal találkoztam a városban, akik a város 45%-át teszik ki. Még nyár lévén farmer-pólóban mentem az utcán, a férfiak állandóan megbámultak, autóból kikiabáltak, megjegyzéseket tettek rám. De, szoknyáimat a szekrény mélyére téve, megjött az őszi és nagyobb takarást kaptam, így már nem volt gondom. Az európai város jelleg mindenestre számomra nehezen volt felfedezhető. Az internet és a Bradfordon kívüli angolok megítélése a városról igencsak szörnyű és a valóság is sokszor az. A szemét, a drog, a prostitúció és a kéregetők a város elemeit képezik, viszont megtanultam a félév során, hogy minden helyzetből ki lehet hozni a maximumot. Ha Bradford egy gondozott kisváros lett volna, biztosan nem utazom be az egész Egyesült Királyságot, így viszont három hónap alatt döbbenetesen sok helyre jutottam. Itt megintcsak a nevetségesen olcsó Megabus és National Express busztársaságok, illetve a diák vonatkártya segítettek, ez utóbbival kétharmados árat kell fizetni. Az is igaz, hogy Bradfordnak is megvan a szép arca, a Lister Parkkal, Horton Parkkal, a National Media Museummal.

**Megélhetésemet** tekintve én nagyon spóroltam az utakra, de természetesen néha beültem barátokkal inni, illetve étterembe is. A Lidl és az Aldi betörésének köszönhetően a többi angol élelmiszerbolt arra kényszeredett, hogy lejjebb vigye az árait, így lényegében magyar élelmiszerárakon éltem, volt, hogy még olcsóbb is volt. Az éttermeknél és egyéb gyorsétkezdéknél számítani kell a minimum 10-15 font költségre, de a Subways-nál 3 fontért meg lehet úszni egy szendviccsel.

**A szállásomat** a korábbi károlis hallgatók nyomán az Universal Student Living-be foglaltam, ami az angliai árakat tekintve a lehető legolcsóbb. Mikor megérkeztem, már nem akartam megváltoztatni foglalásomat, viszont másnak nem ajánlom a tizenegy fűval való fürdőben és wc-ben, valamint konyhában való osztozást. Ezt én is csak másfél hónapig bírtam, aztán átköltöztem egy lányfolyosóra. Mindenesetre megéri kicsivel többet fizetni (itt más típusú szobák is vannak és nem sokkal drágább).

**A tanulmányaimat** nagyon komolyan vettem, viszont itt is csalódás ért a színvonalat tekintve. A College nem egyetemi képzést ad, hanem egy magyar OKJ-s képzésnek megfelelő tanári asszisztens képzést. Három órát tudtam csak felvenni, ezek közül az egyik, *Learning Through Educational Visits* felhőborítóan színvonalatlan volt, amiből lényegében semmit nem

Dávid Margit  
davidmargit3@gmail.com

tudtam kamatoztatni. A másik kettő módszertanilag igényesen volt megtartva, tartalmilag viszont nem sok újat tudott nyújtani 5 éves itthoni képzésem után.

Ami a teljesítésüket illeti, a színvonalhoz képest meglepően sok feltételnek kellett megfelelni, kifejezetten nehéz és többnyire hosszú beadandókat vártak el.

**Munkát** NI number megszerzése után kitartóan kerestem, sajnos nem sok sikerrel. A part time job-ra hosszabb ideig kell maradni ahhoz, hogy felvegyenek, illetve Bradfordban nem mindig előny, hogy fehér nő vagy. Mindenesetre nekem sikerült egy iskolához elhelyezkednem, ahol magyar, angolul nem tudó diákokat segítettem. illetve tolmácsoltam az iskola és a szülők között. Először önkénteskedni jártam az iskolába, ami messze volt a szállásomtól, aztán megkértem őket, hogy fizessék ki az utazásomat (a tömegközlekedés meglehetősen drága), erre felajánlották nekem, hogy órabért kapok. Ez a munkalehetőség hosszú távon várja a károliskokat, az engem követő hallgatót már sikerült ajánlanom az iskolának, így ő első héttől tud kezdeni.

**Társaságot** lehet találni, főleg a tanév elején mindenki nagyon nyitott és kedves, az egyetem és a college változatos programokat kínál. Az órákon mondjuk inkább a pakisztániak voltak többségben, akik annyira nem nyitottak a közös programokra (hozzáteszem, nagyon kedvesek és segítőkészek voltak ezenfelül). De rengeteg és változatos programokba be lehetett csatlakozni a *Go for it!* egyetemi kezdeményezés keretében, illetve a Society-k is hirdették magukat, így lehet sport, kézműves, vallási csoportokhoz csatlakozni bizonyos éves tagságdíjért cserébe.

**Utazni** kell és megéri megnézni a csodálatos Angliát! Közeli szép helyek: York, Lake District, Peak District, Liverpool, Manchester, de távolabb is el lehet jutni Megabussal, Naional Express buszokkal vagy vonattal.

**Összességében** nagyon megéri kimenni Bradfordba is, mert lelki és szellemi szintek mellett emberileg és tapasztalatilag is bőven lehet belőle kamatoztatni. Én nagyon hálás vagyok ezért a lehetőségért, mert mind az angolom, szociális készségeim és kulturális ismereteim bővültek, mind pedig felnőtté válásomban volt egy hatalmas mérföldkő az utazás.